

Op dinsdag 1 september 1992
overleed in ons huis van Heverlee Don Bosco
onze medebroeder

Hector BERNAERT

Hector BERNAERT

- Geboren te Semmerzake op 28 juli 1901
- Intrede in de congregatie te Groot-Bijgaarden in 1939
- Eerste professie op 10 juli 1941
- Eeuwige professie op 19 juli 1949

- 1940 – 1971 Groot-Bijgaarden
- 1971 – 1972 Bierbeek
- 1972 – 1992 Heverlee Don Bosco

- Overleden te Heverlee op 1 september 1992

Beste Medebroeders, geachte Familie, beste Vrienden van Mijnheer Hector,

“Weest niet bezorgd voor uw leven, wat ge zult eten of drinken, en ook niet voor uw lichaam, wat ge zult aantrekken... Zoekt eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid” (Mt. 6,25vv)

Een betekenisvollere evangelietekst is er wellicht niet om onze goede en geliefde Hector te begeleiden bij zijn uitvaartdienst. Jezus spreekt deze woorden uit op de berg van de zaligsprekingen. Ze zijn er als het ware een verdere verduidelijking van.

De Heer nodigt ons uit het leven dat we allen ontvangen hebben, te plaatsen in het juiste perspectief: als een enorm geschenk nl. waarvoor we zorg moeten dragen en dankbaar moeten zijn; maar een leven ook dat niet het einddoel is van de mens: *“Is het leven niet veel méér dan het voedsel, en het lichaam niet veel méér dan de kleding?”*.

Er is méér: Het leven is u geschonken, niet als een ultieme waarde, maar op de eerste plaats om er God in te ontdekken en na te streven. En dan zal al het andere u wel geschonken worden, om het Koninkrijk en zijn gerechtigheid te zoeken; met andere woorden, om in naam van God zelf Goede Boodschap te worden voor de mensen, en God te ontdekken doorheen de mensen en de natuur. ‘En ge hoeft echt niet ver te zoeken, zegt Hij; kijk naar de leliën op het veld; zelfs Salomo was niet zo gekleed; kijk naar het veldgewas, dat van zo korte duur is, hoe God dit gemaakt heeft’.

Richt uw blik op het essentiële. Deze woorden komen vandaag tot mij als een ode aan die mens die op zulke manier zijn leven tracht te leiden, en zo voor ons allen de weg wijst naar de Heer.

We bevinden ons ook in het hart van Don Bosco. Ook voor hem was alles wat hij van het leven mocht ontvangen - de natuur, de materiële goederen, de mensen, vooral de jongeren - een immens geschenk, waarmee hij behoedzaam moest omgaan, als een zichtbaar teken van Gods aanwezigheid.

Op die weg was ook mijnheer Hector voor ons allen een wegwijzer, een voortdurende uitnodiging om het essentiële na te streven; om te vertoeven, waar je ook bent, in Gods nabijheid, en op zoek te gaan naar deze mysterieuze aanwezigheid.

Deze waarde had hij op de eerste plaats van vader en moeder meegekregen.

Geboren in 1901, in het hartje van Oost-Vlaanderen, in het landelijke Semmerzake, groeide hij op temidden van de velden, de dieren, de vruchten der aarde.

Hij leerde er wat het betekende hard te moeten werken om brood op tafel te kunnen krijgen.

Hij erfde van zijn ouders een stevige godsvrucht en een diepgeankerd geloof. Hij leerde er de waardering voor elke spadesteek en voor elke vuist graan die gezaaid werd.

Hij leerde er respect voor de vruchten van het veld, resultaat van de werkkraft van de mens; maar nog méér beseftte hij dat het God is die groeikraft geeft.

Het was in die vruchtbare grond dat zijn hart ook was, dat de Heer Zijn roepstem liet horen. Hector heeft enkele jaren moeten wachten op de vonk die alles op gang zou brengen. De vonk die het goede werk dat God in hem teweeg had gebracht deed openbloeien. Dit gebeurde te Sint-Denijs-Westrem, waar hij regelmatig op bezoek kwam bij zijn neef Georges. Hector werd er getroffen, niet door donderpreken of mooie woorden, maar door de spontane vriendelijkheid en levenswijze van medebroeders. Wonder samenspel van Gods geheimnisvolle werkzaamheid en een spontane menselijke goedheid en beschikbaarheid.

Zijn levenservaring, hij was toen 37 jaar, bood hij aan de congregatie aan als een rijke vrucht. Het klinkt reeds door bij zijn aanvraag voor het postulaat: *"Ik wil mijn leven voor God doorbrenge"*. Dezelfde kerngedachte herneemt hij bij zijn aanvraag voor de eerste geloften na zijn tweede noviciaat (het werd immers onderbroken om de legerdienst te vervullen): *"Ik wil mijn leven geheel en gans te dienste stellen van God en arbeiden voor de zielen"*.

In feite vat deze gedachte ook het gehele leven van Hector samen. Van 1941 tot 1971 te Groot-Bijgaarden, en na een kleine onderbreking van een jaar te Bierbeek, van 1972 tot vandaag in ons huis van Heverlee Don Bosco. Een religieus leven geheel aan God gewijd, verbonden met de natuur, in dienst van vele generaties medebroeders, in trouwe dagelijkse inzet, in wat wij vaak 'de eenvoudige dingen' noemen, maar waarvan we weten dat deze sterker en beter een gemeenschap 'maken' dan vele mooie woorden.

Al die jaren is Hector generaties jonge medebroeders voorgegaan in werkzaamheid, in stiptheid, in godsvrucht.

De boerderij en de hof te Groot-Bijgaarden, de groententuin te Heverlee, zijn voor generaties medebroeders verbonden met de figuur van mijnheer Hector. Dit kon zo gebeuren, omdat er voor hem geen scheiding bestond tussen kapel en land, tussen gebed en werk. Het ene riep het andere op in een tot rijpheid gekomen symbiose. Zijn leven was “één grote bezinning”.

- We herinneren ons zijn krachtig meebidden en meezingen;
- We herinneren ons zijn eerbied voor het materiële, het stoffelijke;
- We herinneren ons zijn zorg om niets verloren te laten gaan, zijn beleving van armoede en onthechting;
- We herinneren ons zijn trouwe dienst 's morgens vroeg: koffie maken, tafel dekken, zolang hij dit kon;
- We herinneren ons zijn vreugde wanneer hij op betere momenten een kaartje kon leggen;
- We herinneren ons zijn levendige interesse voor onze jonge medebroeders en voor de groei van onze congregatie; ook al zegde hij dit niet zo vaak.

Toen de fysieke krachten afnamen, kwam duidelijker tot uiting waarom het hem allemaal te doen was geweest: ‘Mijn leven voor God brengen’.

Wanneer het licht van zijn ogen stilaan verzwakte tot blindheid, wanneer het gehoor afnam tot quasi volledige doofheid, werd mijnheer Hector de bijna uitsluitend biddende en dankbare mens. In de rozenkrans drukte hij zijn verbondenheid uit met Maria én met God.

De spaarzame woorden die hij sprak waren voorbehouden voor gebed en ‘dankjewel’. Telkens hij van medebroeders een attentie, een geste van eerbied en liefde mocht ontvangen. ‘Dankjewel’ was ook zijn woord voor het slapengaan, wanneer men hem nog eens ging groeten en een kuisje geven. Dank aan de Heer en aan zijn medebroeders, als een samenvatting van zijn dag. Enkel mensen die beleven dat God zoveel groter is, zijn hiertoe in staat.

We willen je danken, mijnheer Hector:

- Je hebt nooit geklaagd of iets gevraagd

- Je was voor ieder van ons een man van God, een medebroeder om graag te zien

- We zijn je dankbaar voor je leven met God, bij ons, bij Don Bosco.

We hadden je nog graag vele jaren midden onder ons gehad; je was ons niet tot last; je was een lieve man en een goede medebroeder.

We geven je nu uit handen, maar we weten je geborgen bij God en bij Don Bosco.

Spreek nu voor ons bij Hem te beste.

B. Van Hecke, Provinciaal
Oud-Heverlee 5.09.1992

